

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

«Όλη μου η ζωγραφική είναι μια "αυτοπροσωπογραφία". Όχι για λόγους ναρκισσιστικούς, αλλά γιατί είναι το μόνο που ξέρω καλά και δεν θα πω ψέματα». Ο Τάσος Μαντζαβίνος, ανάμεσα στους ρόλους που επιλέγει και τα προσωπεία που ενδύεται, γίνεται δράκος, και ως τέτοιος μας αποκαλύπτεται.

Δράκος από το αρχαίο «δέρκομαι», ένα από τα πολλά που έχει η ελληνική γλώσσα για να αποδώσει την έννοια του «βλέπω». Η λέξη σχετίστηκε με το φίδι που κοιτώντας σταθερά ακινητοποιεί τα θύματά του. Από εκεί κατέληξε να δηλώνει μυθικό τέρας-φίδι, πανίσχυρο και ακατάβλητο. Έγινε το πολύ κακό, αυτό που δεν θέλεις να δεις στο δρόμο σου.

Ο ζωγράφος, συχνά, αναφέρεται στον δράκο της ελληνικής λαϊκής τέχνης, όπως τον έζησε στα παραμύθια, στον Καραγκιόζη, στις εικονογραφήσεις και στις λαϊκές ζωγραφιές. Η διαφορά είναι ότι ο Μαντζαβίνος το μαζεύει αυτό το πλάσμα, το συμπονά, και εν τέλει βλέπει τον εαυτό του σ' αυτό. Μας λέει πως είναι ένα πλάσμα άκακο, αν και η συμπεριφορά του δεν είναι η ευπρεπής που θέλουμε.

Ο Μαντζαβίνος συνεχίζει να μας δίνει την ψυχή του, να μας την παρουσιάζει σαν παιδί που παρακαλάει για ένα βλέμμα συμπάθειας κι αποδοχής χωρίς όμως να σε οδηγήσει σ' έναν κόσμο χαρούμενο και αισιόδοξο. Άλλο είναι που τον ενδιαφέρει. Η απλότητα και η αλήθεια είναι τα κύρια χαρακτηριστικά του ζωγραφικού του έργου. Και καθώς του αρέσει να δουλεύει με τα χέρια, «παίζει» με την ιδέα παιχνίδι και με την ίδια την έννοια της αισθητικής, οδηγώντας την στα όρια του κιτς. Γιατί έως εκεί; Διότι κιτς στον Μαντζαβίνο είναι η στυλιζαρισμένη αισθητική, «αυτή που θέλουν να επιβάλλουν ως επίσημη αισθητική» λέει.

Τα περισσότερα από τα κομμάτια που εκθέτει ο Μαντζαβίνος στου Γκίκα είναι ζωγραφισμένα με σκηνογραφική αντίληψη. Κινείσαι γύρω από αυτά, τα περιεργάζεσαι, μπορείς να τα «γυροφέρνεις», να τα βλέπεις απ' άλλες γωνίες και να τ' ανακαλύπτεις ξανά. Ήρωες που ξεπηδούν από το θέατρο σκιών και προσπαθούν να κερδίσουν τον δικό τους χώρο, έξω από τη σκηνή. Μαντζαβινοποιημένοι δράκοι - μια συμπαγής μάζα, μια πάλη του έξω με το μέσα, του «εγώ» με τους άλλους. Τα εκθέματα τούτα δεν είναι καθόλου κατώτερα, σαν επιτεύγματα, από τα άλλα, τα ζωγραφικά του έργα με τα οποία καθιερώθηκε. Τα έργα αυτά έχουν ένα δικό τους ρεαλισμό και το υλικό τους είναι απλό και προσιτό στον καθένα.

Οι «Δράκοι» του Μαντζαβίνου έχουν τη δική τους βιολογία, το δικό τους γενετικό αποτύπωμα που μπορεί να το νιώσει και να το αναγνωρίσει εύκολα κι ο θεατής. Οι μαντζαβινικές μορφές του, είναι ανθρώπινες όχι μόνο θεματογραφικά, μα «φιλοσοφικά». Η τέχνη του μας ξαναδίνει τη δυνατότητα να δούμε το αληθινό μας πρόσωπο, έστω και μέσω των συμβόλων μιας άλλης εποχής. Σε μια μεταβατική εποχή όπως η δική μας, ο Μαντζαβίνος μάς δείχνει πως η αληθινή τέχνη είναι πέρα από τα όμορφα σχήματα και τα αρμονικά χρώματα. Πως σκοπό της έχει πάντα να ανασυνθέσει μια οντότητα: τον άνθρωπο. Την έκθεση συνδιοργανώνουν το Μουσείο Μπενάκη και η Πινακοθήκη Γιώργου Ν. Βογιατζόγου.

Επιμελητής της έκθεσης και του ομότιτλου βιβλίου ο Γιώργος Μυλωνάς.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ: 08/11/2019 - 04/01/2020